

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

«Τί εἶνε ὁ κόσμος»

ὑπὸ τοῦ φιλοπροόδου θιάσου τῆς Νεαπόλεως, ὅστις μᾶς παρουσίασεν ἐφέτος ἀληθεὶς ἐκπλήξεις μετὰ περισσότερα καὶ καλλίτερα νέα ἔργα, ἅτινα ἐνεβίβασεν ἐπὶ σκηνῆς, ἐδόθη διὰ πρώτην φοράν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ἡ χαριεστάτη γαλλικὴ κωμῶδία «Τί εἶνε ὁ κόσμος».

Ἡ ὑπόθεσις τῆς κωμῶδιαι ταύτης, εἰλημμένη ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, περιέχει πολλὰ τὰ ὠφέλιμα καὶ ἀπαραίτητα, ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἡσύχου καὶ εἰρηνικοῦ βίου, κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν. Δι' αὐτῆς ὁ θεατὴς διδάσκεται, ὅτι ὀφείλει νὰ ζῇ σήμερον συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ τῆς ἠθικῆς, καὶ νὰ μὴ παρασύρεται ὑπὸ γασκόπων καὶ ἀνωφελῶν συμβουλῶν, ἔστω καὶ ἂν προέρχωνται αὐταὶ ἐκ τῶν στενωτάτων καὶ ἐμπιστοτάτων αὐτῶ προσώπων. Δι' αὐτῆς ὁ συγγραφεὺς ἀποδεικνύει σαφῶς καὶ ἀσφαλῶς ὅτι ὅσα περισσότερα μανθάνει τις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τόσον περισσότερον δυστυχῆς γίνεται. Ἐπομένως πρέπει νὰ ἔχη πάντοτε ὑπ' ὄψει του τὸ σοφὸν ρητὸν «Γνῶθι σαυτόν» καὶ συμφώνως πρὸς τοῦτο νὰ πράττῃ ὅ,τι ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ τιμιότης ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ.

Ἡ πλοκὴ τῆς ἐν λόγῳ κωμῶδιαι εἶνε μικρὰ, ἀλλὰ λεπτὴ καὶ πλήρης χάριτος καὶ κωμικῶν ἐπεισοδίων.

Τὸ νέον τοῦτο ἔργον ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς ἀποδεκτὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, τὸ ὅποῖον κατεχειροκρότησεν ἐπανειλημμένως αὐτό.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ὅ,τι καὶ ἂν γράψῃ τις θὰ εἶνε ἐλάχιστον, κατόπιν τῆς ἐξόχου καὶ ἀπαραμίλλου ὑποκριτικῆς τέχνης, μεθ' ἧς ὑπεδύθη ὀλόκληρος ὁ Θίασος τοὺς διαφόρους ρόλους του. Καὶ πρῶτος ὁ κ. Μαρτῖνος, ὁ εὐελπίς οὗτος ἠθοποιός, ὁ πολλὰ ὑποσχόμενος διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν, ὡς Βενιαμὶν Γκόλ, ὑπῆρξε τελειότατος καὶ πολὺ καλὰ μελετημένος. Ὅστις ἤκουεν αὐτὸν ὁμιλοῦντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποστηθίσῃ τὸ μέρος του μὴ ἀκούων καθόλου τὸν ὑποβόλεα. Ἐπίσης ἡ μειλίχιος φωνὴ του, οἱ διάφοροι μορφασμοὶ τοῦ προσώπου καὶ αἱ ἐν γένει κινήσεις του ἀπετέλουν κάτι τι ὠραῖον, κάτι τι καλλιτεχνικὸν ἐν τῇ σκηνῇ. Ὁ κ. Σαγιώρ, ὁ δεύτερος οὗτος Κοκλέν, ὡς τὸν ὀνομάζουσι—καὶ πολὺ δικαίως—οἱ θαμῶνες τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως, ἔπαιζεν ὡς πάντοτε, μὲ περισσὴν χάριν καὶ τέχνην τὸν ρόλον τοῦ Γρέγορου, προκαλῶν ἀδιακόπως τὸν ἀκράτητον γέλωτα καὶ τὰ συνεχῆ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν μὲ τὰ χαριτωμένα πρόσθετα εὐφυολογήματα καὶ τὰς κωμικωτάτας κινήσεις του. Ὁ κ. Παπαϊωάννου, τὸ ἀγαπημένο παιδί τῆς Νεαπόλεως, ὁ λεπτὸς καὶ συμπαθὴς κωμικός, ὁ ἀπαστρέπτων οὗτος καλλιτεχνικὸς ἀδάμας, ὡς Δίκ, ὑπῆρξεν ἀνώτερος πάσης περιγραφῆς. Ἐκάστη λέξις, ἐξερχομένη τοῦ στόματός του, προῦ κάλει τὸν γέλωτα τοῦ πλήθους, ἐκάστη κίνησις τοῦ σώματός του ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπέσπα τὰ παταγώδη χειροκροτήματα αὐτοῦ. Εἰς ὅλα ἦτο τέλειος. εἰς ὅλα χαριτωμένος. Ὡσαύτως ἡ κ. Κωνσταντινοπούλου. ὡς σύζυγος τοῦ Γκόλ, καὶ ὁ κ. Κωνσταντινόπουλος, ὡς τραπεζίτης Πόμμερ, ἦσαν ἀμίμητοι καὶ ἀνώτεροι πάσης προσδόκίας. Ἐν γένει ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν λίαν ἐπιτυχῶς, κατενθουσιάσαντες τοὺς θεατάς.